

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm774/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

mig og jeg i ham, han har megne Brugt, thi uden mig kan I alt Intet giøre. Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udløst som en vilden Greæn, og de sanfe dem og kæste dem i Heden og de brynde. Jeg helliger mig selv for dem, (Apostleme) paa det de skal ogsaa være helligede i Sande heden, men jeg hedder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedes af deres Ord skal troe paa mig, paa det de skal alle være Et, ligesom du, Hader, i mig, og jeg i dig, at de skal og være Et i os, saa Verden kan seende, at du havet udsendt mig, og havet elsket dem, ligesom du havet elsket mig. Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord, og min Hader skal elsket ham, og vi skal komme til ham og giøre Værelse hos ham. (Joh. 6. 14. 15. 17.)

Naa nu de Skriffløge fortælle os, at denne Enhed, Jesus saa sterkt driver paa, er ingen saadan Enhed, som fravær troende, hjertelig, vindskrentet Overgivelsel til Frelseren med Selv-Oppoffrelse, er ingen vaseñlig, men kun en moralist Enhed, da fundgjore de dermed aabenbar, forst at de, trods Jesu Ord, ogsaa nægte hans vitskelige, vaseñlige Enhed med Haderen, da vi jo, efter Jesu udtrykkelige Ord, skal være Et med ham, ligesom han er Et med Haderen; dernæst at de, trods Jesu Ord, Intet vil vide af hans Selv-Oppoffrelse som vor Saligheds Grund og Villaa, og endelig at de enten ikke mener eller ikke vide, hvad de selv sige, thi hvad er moralist Enhed, dersom derved ikke af flere slæbes een moralist Person, og er vi een moralist Person med Frelseren, da er jo hans Moralitet vores og vores igien hans, og man mener dog vel aldrig, at en saadan moralist Enhed



hed kan finde. Etch hos væsenlig forstelige Personer, eller slæbes mellem Jesus og os, uden ved gienstig Selv-Bornægtelse i Tro og Kærlighed. Enten er altsaa den ny Christendoms Herold i Grunden enige med vores lutheriske Hædre, saa det er kun visse ubibelske Udryk, der stode dem, og da maae de endelig holdt op at kalde Hædernes Christendom Overtro, og udstælle deres ligetroende Born for Øbsturanter, Mystiker og Fanatiskeere, eller ogsaa er det Jesu Ord og Kærdom, de troede og forskastet, Jesus Christus selv, de i og med os og vores Hædre tilslægge Overtro, Øbsturantisme, cras Mysticisme og rasende Fanatismus, men i saa Hald er det jo dog hoerken sammeligt, eller kan vores dem behagelig at bare Raan efter en saadan uoplyst Sværmer og fanatisk Mystiker.

Saaledes see vi da, at i Artiklen om Christo, som dog indvendig maa være Christendommens Grund-Artikel, i den kerde vores lutheriske Hædre aables overeenstemmende med Jesu Christi egne Ord i det Ny Testamente, og Protestantene mod den Augsburgiske Confession er foligglig ogsaa Protestanter mod den evangeliske Historie, og mod Christi Ord deri, saa hos dem kan intuetlig en betenkem Læser af det Ny Testamente seje Christendommen, hos denne, som de selv paastaa, skal være Christi, i det Ny Testamente os overanvordede Kærdom. Men paastod Morten Luther, og vores Hædre med ham, at hvem der først var paa det Renne med Artiklen om Christo: hans Person, hans Vennde, og hans Forhold til sin troende Menighed, stod ikke synnerlig Fare for at fåle i Begrebet om hvad Mere der hørte til Christendommen, fordi hele Christendommen var indbefattet og indsluttet i denne sin Grund-Artikel. Her imod protesterede nu viist nok de Pavelige, fordi de sandt, som sandt var, at der i Artiklen om Christo ei stod et Ord om Paven og om alle de Himmel-Breve og gode Gernings

